

AUS NZ MyPlanet MAGAZINE

PUBLISHED BY THE AUSTRALIAN NEW ZEALAND FRIENDSHIP SOCIETY

MyPlanet

NO. 3 SEP 2005

Utgivare

Australian New Zealand Friendship Society
ISSN 1651-4041 ■ AUS/NZ MyPlanet Magazine
Nr 3 ■ September 2005 ■ 22. årg
Upplaga: 21 400 exemplar

Medlemskap

150:- kr
Gäller för ett kalenderår och per hushåll.
Vänligen kontakta oss för mer information.

Ansvarig utgivare

Hugo Berch

Redaktionsgruppen

Anette Kjær Mathiesen
Bente Hammer ■ Else K. Knudsen

De i artiklarna framförda synpunkterna är författarnas egna och delas inte nödvändigtvis av Vänskapsföreningen. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och förkorta artiklar och insända bidrag. Kopiering med tydlig källangivelse är tillåten.

Nästa nummer av MyPlanet Magazine utkommer december 2005

Tryck

Rounborgs grafiske hus ■ DK-7500 Holstebro

Kontakta oss

MyPlanet Sweden
Norrbäckagatan 47B ■ 104 35 Stockholm
Tel: 08-442 98 80 ■ sto@myplanet.com

MyPlanet Sweden

Kastellgatan 17 / Box 7124
402 33 Göteborg
Tel. 031-774 00 75 ■ got@myplanet.com

Visumkontor

Stockholm: tel. 08-442 98 98
Telefontid: 9 - 13

Styrelse

Ordförande & kassör

Peter Hagström ■ Hultgatan 4
343 36 Älmhult ■ Tel. 0476-14926

Vice ordförande

Nicole Williams ■ Sulitelmavägen 37
167 35 Bromma ■ Tel. 070-471 5192

Ansvarig utgivare

Hugo Berch ■ Össjö Gård
266 91 Munka-Ljungby ■ Tel. 0431-433 032

Sekreterare

Lars Rubensson ■ Tegnergatan 17
856 43 Sundsvall ■ Tel. 060-151 507

Suppleant

Lars Wallin ■ Asplundsgatan 31
451 61 Uddevalla ■ Tel. 0522-331 38

Medlemskap

150:- kr
Gäller för ett kalenderår och per hushåll.
Vänligen kontakta oss för mer information.

Beskyddare

Australiens Ambassadör i Sverige,
Richard Rowe

Vänskapsföreningen är medlem av

World Association of
MyPlanet Friendship Societies

Omslagsfoto: Anders Nielsen
Saltvattenkrokodil i Daintree River, Cape York.

Kontraster blev till gemenskap

Aboriginiska rytmer i den ljumma svenska sommarnatten, en kulturupplevelse med många kontraster! I norrländska Stöde har jag tillsammans med en hängiven publik just upplevt ett uppträdande av didjeriduspelande och dansande "The White Cocatoo" från Arnhem Land i norra Australien. Gruppen för en av jordens äldsta obrutna kulturtraditioner vidare. Musiken, instrumenten och dansen är unik. För aboriginerna var den ljusa sommarnatten den största kontrasten till hemlandets ljusskiftningar. För egen del nådde jag mitt mål med arrangemanget att väcka publikens intresse för Australien och dess speciella musikskatt.

Före framträdandet hade gruppen besökt mitt lusthus i en skogsglänta med lingon- och blåbärsris, tallar och kvitrande flugsnappare. Lusthuset byggt enbart för njutning står i bjärt kontrast till aboriginernas egna hyddor, byggda enbart för att klara det nödvändigaste. Kontrasterna i flora och fauna är också påtagliga. För aboriginerna är kunskapen om livshotande faror som ormar, krokodiler, maneter och växter livsnödvändig. Vi själva däremot kan mer obekymrat och utan större risker njuta av vår natur men vi har samtidigt ofta förlorat förståelsen av naturens innersta väsen och lever inte i samklang med naturen som aboriginerna.

Alla olikheter till trots förstärkte mötet med gruppen det många upplever i kontakterna med Australien och Nya Zeeland – vänligheten och öppenheten. En bit enkel mat och kalla drycker blev mitt sätt att inrama ett möte mellan våra folk som gav samhörighet och förståelse, något som alla får som vågar lyssna till varandra.

Kontrasterna blev till gemenskap i vårt möte.

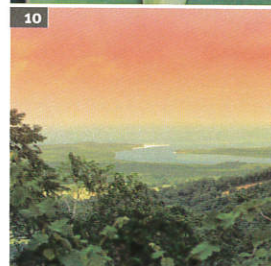
Lars Rubensson

Lars Rubensson
styrelseledamot

Innehåll

E-m@ils från ett äventyr	3
Tropiska upplevelser till fots	6
Rundresor med svensk färdledare	9
Där regnskogen speglar sig i korallhavet	10
Jag gjorde det!	12
Från Cairns till den yttersta gränsen	14
MyPlanet presenterar höstens aktiviteter	16
Surfing & snowboarding	18
Bush Tucker i Sydney	19
Kan man det?	20
12 000 får och en helikopter	22
Gäster i en annan värld	25
Hangi & hotpools	28
Oförglömligt andrum	29
Vulkanens väktare	30
Rainbow Warrior	32

Även om familjen Vognæs inte är några vana campare, blev husbilen ändå deras trogna följeslagare på den fyra veckor långa resan runt i Nya Zeeland.

E-m@ils från ett äventyr

Wai-o-Tapu är maori och betyder "heligt vatten". Man vänjer sig vid de stinkande pölarna.

Text och foto: Stig Vognæs

Vi är en familj på fyra (mamma, pappa och två barn på 9 och 13 år) som för ett tag sedan förverkligade vår gemensamma dröm om "den stora resan" ut i världen. Vi hade tagit åtta veckor ledigt från skola och jobb, och vi hade pratat mycket om vart vi skulle resa. Vi var överens om att ägna många av våra resveckor åt att uppleva Nya Zeeland. Innan vi åkte hemifrån hade vi hyrt en äldre (och därmed

billig) husbil. Det skulle visa sig att det här sättet att resa passade oss perfekt, även om vi inte sedan tidigare hade någon särskild erfarenhet av campinglivet. Under resan skickade vi med jämna mellanrum e-postmeddelanden hem till släkt, skola, vänner och kolleger. Dessa brev var fyllda med beskrivningar av våra upplevelser under resan och texten nedan är små utklipp från dessa "E-m@ils från ett äventyr".

@Djävulens verk

Vi har varit på en plats som på många sätt påminner om beskrivningarna av Dantes Inferno – ett sterilt landskap med förkrympt växtlighet, exploderande kratrar, kokande häxkittlar, bubblande gyttjepölar och vrålande gejsrar som kastar ut kokhett vatten högt upp i luften blandat med en frän stank av svavel, ruttna ägg och syra. Alltihop förefaller vara

Pohutugejseren i Whakarewarewa Geothermal Valley.

djävulens påfund för att utsätta usla syndare för outhärdliga plågor.

Vi är på den centrala delen av Nordön, norr om Lake Taupo, och det är just under detta område som två kontinentalplattor "stöter ihop" med den konsekvensen att jordskorpan här är särskilt tunn och bräcklig. Vi har besökt ett stort område vid den lilla orten Waiotapu där delar av grundvattnet värms upp av den underliggande magman. Det sägs att ångan kan bli upp till 300 °C, och att vatten blir så varmt att mineralerna i klipporna lakas ur. Det ger fantastiskt fina gula, röda, orange och gröna färger uppe vid ytan. Det dras också med syra upp som med tiden fräter på klipporna och ger dem märkliga och spröda former. De olika kokande gyttejepölarna, gejsrarna och grottorna i det här området har namn som Djävulens bläckhorn, Stekpannan, Djävulens badkar, Djävulens hem och Infernokratern. Nu besökte ju Dante, som levde på 1200-talet, knappast Waiotapu, men det är lätt att sätta sig in i varför kokande kar, eld, svaveldunster och liknande har använts som bilder för helvetets alla plågor. Det här speciella området är verkligen fråntötande – och samtidigt, som ju ofta är fallet när ämnet rör synd – både fascinerande, förförande och med sin egen förtrollande och farliga skönhet.

@Vår rullande hem

Vi har nu varit på väg ett tag och håller på

att bli resvana i vår husbil. Längst bak i bilen finns en "soffhörna" i u-form, och i mitten finns ett bord som kan sänkas så att hela bakre delen blir en stor säng. Lite längre fram i bilen finns kök med kylskåp, gasspis och diskho med varmt och kallt vatten. Mitt emot köket finns toalett och dusch (75 x 75 cm). Ovanpå förarhuset finns ytterligare en dubbelsäng där barnen sover. Det finns en del skåp och lådor samt ett gaselement som kan värma upp hela husbilen. Hela inredningen är i smakfullt

70-talsbrunt imiterat trä. Det är blommiga gardiner i alla fönster samt en öppning från förarkabinen till "boytan" så att vi kan prata med varandra under körningen. Det finns naturligtvis också lampor, speglar, handdukar, sängkläder, bestick, porslin, skålar och kast-ruller – alltsammans väldigt fint och samtidigt nästan allt för mycket. Vi skulle faktiskt kunna leva i husbilen utan att behöva komma i kontakt med andra människor – och det är ju inte precis det som är meningen med att resa.

@Något på hjärtat

När vi bor på campingplatser har vi lärt oss att det är bäst att laga mat i det gemensamma köket och inte i bilen, för i köket finns det ofta någon som kan berätta om spännande ställen de har varit på och om saker som de har upplevt, och det finns alltid någon som kan ge goda råd eller kanske berätta en trovärdig skröna. I campingköket i Invercargill berättade en resande försäljare av gratulationskort om väjningsreglerna när man kör på vänstra sidan av vägen. Det visade sig snabbt att jag inte helt hade förstått den för övrigt grundliga körinstruktionen på biluthyrningsfirman. Min vän från köket berättade också om uppfödning och användning av fårhundar, och han invigde mig också i reglerna i nationalsporten rugby. Det är alltid ett nöje att prata med någon som har något på hjärtat – och enligt mina erfarenheter är de flesta nyzeeländare stolta över sitt land och

Familjen Vognæs hem i Nya Zeeland.

vill mer än gärna förklara och berätta om stort och smått.

@Rotorua i rök och ånga

Efter besöket i Waioapu hade vi fått intrycket att en sådan geotermisk aktivitet var helt unik för just den orten, men när vi senare samma dag kommer till den något större staden Rotorua inser vi att så inte alls är fallet. Över hela Rotorua finns det här och där hål i marken varifrån det hörs ett muller av kokande vatten. I parkerna finns bubblande gyttejhål och ut från avloppsgaller och rännstenar kommer varm ånga. Alla hotell, motell och campingplatser och många privata husägare har termiska mineralbad. De förekommer helt enkelt överallt – tillsammans med doften av svavel som vi faktiskt lyckas vänja oss vid. Av samma skäl har inga hus i området källare eftersom det lär vara alldeles för riskabelt att gräva för djupt. Många av gyttej hålen har också rykte om sig att vara hälsobringande, så sedan andra hälften av 1800-talet har det funnits både kurbad och hälsohotell och därmed många besökare i Rotorua. På vår campingplats finns 40° varma bad som vi försiktigt doppar oss i – i tron att det är antingen nyttigt eller behagligt eller kanske bägge delar.

I Rotorua besöker vi också det mycket spännande lokala museet som ligger i ett före detta kurbadhotell. Museet har bland annat en okonventionell utställning där traktens speciella geologi blir belyst, bland annat i en liten museibio där det simuleras ett jordskalv med levande bilder, bra ljud och rörliga stolar. Verkligen ett otroligt område vars like mig bekant inte finns någon annanstans i världen.

@Badkar på stranden

Från Rotorua kör vi genom Tauranga och vidare upp till den halvö som heter Coromandel. Här hittar vi många, långa, breda, härliga stillahavsstränder som ofta omnämns som "surfers' paradise". Nu är vi inte ute på någon surfingbräda och det är också mest vår pojke på nio år, som badar eftersom vattnet i november månad fortfarande är kallt. En av stränderna är dock helt speciell, nämligen Hot Water Beach. På den här stranden finns två varma källor varifrån det strömmar ca 65° varmt vatten. Dessa källor blir dock endast "tillgängliga" två timmar före och efter lågvatten. Under dessa fyra timmar är det i gengäld också en massiv ström av människor, några "beväpnade" med spadar, andra bara

"Craters of the Moon", 5 km norr om Taupo.

i badkläder – men alla är ute efter att gräva sig ett hål för att kunna ta sig ett varmt bad i strandkanten. Konsten är att gräva sitt hål så att det olidligt heta källvattnet blandas med det kalla havsvattnet. Vi är naturligtvis också ute för att gräva ett sandbadkar till barnen, och vi lyckas också med att skapa vår egen lilla geotermiska pöl. En driftig nyzeeländare med näsa för affärer har förstås en kiosk på parkeringsplatsen där man kan hyra små

spadar. Det är faktiskt ganska kul, men också en smula bisarrt att stå där och gräva som en galning i den lösa, varma sanden i sällskap av 50–75 andra personer.

Efter några härliga dagar på Coromandelhalvön kör vi vidare längs kusten till Auckland där vi med vemod måste lämna tillbaka vårt rullande "hem" till uthyrningsfirman. Vi har rest 4 096 km inom loppet av 29 dagar – en bilresa som har satt djupa spår i oss alla fyra. ■

Läsläsning med utsikt.

Tropiska upplevelser

Text: Karen Dissing

Foto: Erik Dissing

Hinchinbrook Island ligger ca två timmars bilresa söder om Cairns. Ön på 390 km² är världens största nationalparksö med tropiska öde sandstränder omgivna av palmer, spetsiga klippor upp till 1 100 m, mangroveskogar, kompakta tropiska regnskogar och en väldigt spännande och unik natur.

Vi har valt att vandra längs "Thorsborne Track" som är 32 km lång. Redan ett halvår i förväg bokade vi tillstånd för de fyra dagarna som vi har planerat turen ska ta. Det får bara

vara 40 personer på leden åt gången, så det är viktigt att vara ute i god tid. En del dagar var redan fullbokade då. Vi har också bokat färjebiljetter till och från ön.

Äventyret börjar

Vi åker från Cardwell på morgonen i en katamaran. Det är en del passagerare med eftersom många åker ut till resorten som endagsturister. Åter lite god mat, går en tur på stranden och i regnskogen och åker tillbaka igen på kvällen.

Som en fantastisk start på äventyret seglar båten efter ett par timmar från Missionary Bay in i en smal flod med tät mangroveskog på bägge sidor. Eftersom katamaranen inte kan segla längre in kommer en mindre båt

och transporterar oss och den lilla gruppen av vandrare den sista biten in till ön. Längs en träbro och ett sandspår över sanddynerna når vi till slut fram till Ramsay Bay på östra sidan av ön. Vilken strand som öppnar sig framför oss! Vattnet är klart och blått. Vi smörjer in oss ordentligt med insektsmedel eftersom sandflugor lär vara en stor plåga här, sätter på oss ryggsäckarna och börjar vandringen.

Leden är på de flesta ställen markerad på träd och stenar. Men det är lätt att tappa orienteringen. Stigen fortsätter kanske in över klipporna eller in i skogen. Kanske finns det en flodbädd med stora stenblock eller lera, så man måste absolut ha med en karta. Även om vi är

till fots

En vandring på den tropiska ön Hinchinbrook bjuder på speciella och oförglömliga upplevelser – krokodilfyllda flodmynningar, palmomgärdade sandstränder och vitsvansade råttor.

flera längs leden förlorar man snabbt kontakten med varandra och ses normalt först igen i slutet av dagen när tältet ska slås upp för natten.

Allätande råttor

Turen till Nina Bay är förhållandevis lätt. Längs vägen gör vi en avstickare uppe på toppen av Nina Peak (312 meter över havet). Här måste vi bara stanna till! Vilken utsikt. Vi når fram till Little Ramsay Bay vid 16-tiden den första dagen och slår läger. Totalt blir det en del tält och omkring 18 personer. För en gångs skull är alla våra reskamrater australiensare.

På tältområdet står en stor grön ställåda uppställd. Det är en rattsäker box i vilken alla lägger sina matpåsar. På ön finns nämligen ett ordentligt bestånd av en liten rackare som heter "white-tailed rat". Den äter ALLT som går att äta – sägs det. Inte ens gammalt godispapper ska man ha i ryggsäcken. Den kan till och med gnaga hål på en konservburk... För att undvika att råttorna gnager sig in i tältet och går på jakt i ryggsäckarna lägger man alltså maten i dessa lådor och hänger upp ryggsäcken i ett snöre mellan två träd med ett par tomma colafaskor på vardera sida om ryggsäcken. På natten hör vi att det prasslar, och en kväll kunde vi höra en råtta falla ner från en av flaskorna. Jo jo – underhållning finns det gott om!

Vi svalkar oss i vågorna och upptäcker en liten damm intill tältet med ett myller av smågrodor. På kvällen sitter vi på stranden under en fantastisk stjärnhimmel och det är nästan fullmåne. Månskenet lyser upp över vattnet och kastar sitt sken över vågorna som brusande rullar in mot stranden.

Ljuvlig väckarklocka

Varje morgon väcks vi av den mest fantastiska

Så här säkrar man ryggsäckarna mot vitsvansade råttor.

fågelkör. Vi kliver upp väldigt tidigt och ser solen gå upp ute över havet och sveper in kliporna bakom oss i ett gyllene sken. En bra start på dagen. Sedan blir det frukost och te varefter vi packar ihop. Vi ska fylla på vårt vattenlager. Det är väldigt varmt att gå här så vi har med oss fyra liter vatten per person. Man dricker mycket mer vatten än man tror. Hud och plast blir helt kladdiga att röra vid. Vi svettas så att kläderna blir genomvåta när vi går. Temperaturen ligger på omkring 30° och luftfuktigheten är på 90 procent.

Vattnet i floderna är rent så det är bara att fylla på vattendunkarna på de få ställen där det

är möjligt. Det har varit torrt länge, så vi måste gå nästan en kilometer upp längs den torra flodbädden innan vi hittar rinnande vatten – och sedan tillbaka igen till leden.

Jungle Walk till Zoe Bay

Från Little Ramsay Bay till Zoe Bay är det ca 10,5 km – som uppskattas ta sex timmar. En väldigt omväxlande sträcka. Vi ska upp över några svåra klippblock. Det kommer ännu en fin strand, fler flodbäddar och i övrigt går den största delen av leden genom regnskogen. Väldigt spännande. Växterna och träden här är helt otroliga. Det är som att gå i en djungel.

Orchard-fjäril.

Vi stiftar också bekantskap med palmen "Lawyer Vine" med öknamnet "Wait-a-While" – en väldigt obehaglig typ som klättrar upp längs ett annat träd med hjälp av taggar på stammar och blad. Sedan skickar den ut långa piskliknande utlöpare med hullingar ner från trädtopparna, och när man så intet ont anande kommer gående sitter man plötsligt ohjälpligt fast! Försiktigt får man ta sig loss igen.

Vi hör ofta fågelkvitter, men skogen är så tät och träden så höga att det är ganska svårt att få syn på fåglarna. Plötsligt ser vi en hel svärm av små fjärilar. På ett ställe finns ett öppet gräsfält. På ett annat finns det mangrove, eukalyptusträd, palmskog eller massor av "grass trees". Väldigt omväxlande terräng.

Vi når fram till Zoe Bay i slutet av dagen och slår upp tältet vid skylten med "Warning for crocodiles"... Vi ordnar med det rattsäkra snöret för ryggsäckarna och går upp till Zoe Falls för att ta en simtur. Småfisk simmar runt mellan benen på oss, och det är välsignat lugnt och fridfullt. Det förekommer sandflugor så vi smörjer in oss ordentligt med insektsmedel, och trots värmen har vi långärmade skjortor och långbyxor på oss. Sanden är för övrigt otroligt klabbig och fastnar på allt!

Ettapp med utmaningar

Nästa dagsetapp är en av de jobbigare. Det går mycket uppför innan vi kommer till en vacker utsikt ner över Zoe Bay. Vi passerar flera ut-

torkade vattendrag, och varje gång är det neråt och uppåt. Igen. Stigen är minst sagt svår att gå på. Emellanåt är skogen så tät att vi inte kan se varandra ens på bara några få meters avstånd.

Mulligan Falls är ännu ett av dessa fantastiska vattenfall med ett lockande vattenhål. Två unga män från Melbourne roar sig med att glida nerför vattenfallet. Hhmmmm, det ser ganska obehagligt ut för baken – men de upprepar succén under stort jubel flera gånger. Hit kommer plötsligt många för att övernatta.

Det visar sig att seglare brukar ankra upp utanför Sunken Reef Bay och sedan gå en tur upp hit och bada, sova och sedan segla vidare. Vi ser flera av de stora blå fjärilarna där, och på kvällen prasslar de små råttorna omkring igen, och ett par stora grodor hoppar förbi i tältöppningen.

Beroende av tidvattnet

Sista dagen på ön börjar med ett morgondopp. Vattendunkarna fylls på och vi går ner till Mulligan Bay. En enkel tur. Vi korsar fem floder som förutom en är helt uttorkade. Träd och rötter fascinerar oss än en gång. Vi når fram till stranden och njuter av att se havet igen. Vi bländas nästan av ljuset, sanden och vattnet. Vi följer stranden bort till Mulliganfloden. Här måste vi vänta på ebb som inträffar vid 15-tiden. Floden är alltför djup nu för att vi ska kunna passera. Det kan också vara farligt på grund av krokodiler. Efter några timmar har floden förvandlats till en lågvattenström, och det är lätt att gå över. Just på grund av den här floden ska man se till att ha med sig en tidvattentabell.

De sista kilometerna går vi på stranden fram till George Point. Ute på havet kan vi precis skymta den 5,75 km långa "Sugar train jetty" vid Lucinda. Sockerproduktionen från områdets tusentals sockerrörsfält skeppas ut därifrån. Vi blir upphämtade av en båt som tar oss till Lucinda. Medan båten rör sig bort ifrån Hinchinbrook blickar vi tillbaka på de gröna bergstopparna som dominerar horisonten – och vår helt underbara tur i paradiset.

Så har vi slagit läger för natten.

MyPlanets populära rundresor med svensk färdledare

Välkommen att uppleva MyPlanets värld på någon av våra uppskattade rundresor där våra duktiga färdledare ser till att ge dig obetalbara upplevelser och minnen för livet. Priset på våra resor tål att jämföras.

Smaka på Australien

Vi gläntar på dörren till detta gigantiska land med sina enorma avstånd, omväxlande natur och unika fenomen. Resan som börjar i västra Australien tar dig med från det mest kända till oupptäckta och spännade pärlor och unika vinprovningar – från väst till öst med en avstickare mitt i landet.

Vi besöker Perth, Fremantle, Margaret River, Melbourne, Yarra Valley och är med om krabbfiske norr om Sydney. Charmiga Fremantle med sin strandpromenad och uteserveringar ger en känsla av Sydeuropa. Kusten med delfiner, pingviner, långa härliga träbryggor, vilda surfarstränder, kalkstensgrottor och omväxlande natur är inkörsporten till Margaret River. Melbourne känner vi från Australian Open i tennis, här är lättsamt och avspänt. Följ med på en heldagstur till The Great Ocean Road. Yarra Valley med sitt rika djurliv, bördiga natur och perfekta klimat har samlat bönder och vinodlare. Vid Healesville Sanctuary ser vi över 200 arter av vilda djur, koalor, kängurus, dingos och vackra fåglar. Sydney talar för sig själv, tid för bad och shopping. Resan avslutas med ett par dagar i Hongkong, staden som vaknat till liv och är mer spännande än på många år. Vi hinner med sightseeing och fantastisk julshopping. Vinexperten Jerker Andersson leder vinprovningarna.

10-27/11, 2005. **Pris 34 900 kr**

Kiwi Nya Zeeland

Vår omtyckta rundresa där vi ser det mesta och det bästa av vad detta fantastiska land erbjuder. Kombination med Bangkok och Sydney.

29/10-22/11, 2005, (5 platser kvar). **Pris 39 975 kr**

Kiwi Nya Zeeland

Har du inte möjlighet att resa i år kommer vår mycket populära rundresa på Nya Zeeland att gå av stapeln 28/10 – 18/11, 2006. (preliminära datum).

Australiens Djur och Natur

Resan för dig som vill kombinera storstad med primitiva och mycket innehållsrika vandringar, camping i regnskogen, bad i vattenfall och jakt på krokodiler. Vi möter aboriginer och bor på fårfarm. 6-26/10, 2006. (preliminära datum).

Washington D.C. och New York på 5 dagar

Det bästa sättet att lära känna Washington är att promenera eller cykla runt bland kända monument och sevärdheter. Allt ligger bekvämt inom en radie kring Vita Huset. The Smithsonian Institute står med museer av världsklass, fri entré till samtliga. För att se staden i ett annat ljus gör vi en "Moonlight promenad Sightseeing", Vita Huset, Lincoln Memorial, Capitol Hill och minnesmonument ser magiska ut när mörkret sänkt sig. Efter 3 nätter i D.C. tar vi tåget till New York, där vi bl a gör en matvandring i Greenwich Village och ser staden från cykelsadeln. På hemvägen kan du göra ett stopp på Island, ett dopp i Blå Lagunen är ett perfekt avslut på resan. November, 2005

För information och detaljerade dag-för-dagprogram, kontakta gruppavdelningen på telefon 08-442 9888 eller via mail eif@myplanet.com

Spännande "croc-spotting" och givande bushwalk i Australiens översta högra hörn.

Där regnskogen speglar

Stryparfikonträdet stryper sitt värdräd.

Text och foto: Anders Nielsen

Där. Två röda ögon inne på flodbrädden. Ondskefulla, motbjudande och fasansfulla. Och där – och där. Vi är en handfull spända turister på nattlig "croc-spotting" med David som styr den flatbottnade pråmen med en liten styrhytt och en kraftig strålkastare ansluten till ett bilbatteri. Båtmotorns monotoni påminner om bakgrundsmusiken i filmen om "Dödens gap". Det är beckmörkt, varmt och en luftfuktighet lika hög som i en finsk bastu.

David ler skevt och berättar att Australiens största saltvattenskrokodil sköts 1957 och mätte 8,63 meter. Det brittiska parets likbleka ansikten lyser upp i mörkret. De är tysta och ser mest av allt ut som om de hellre vill åka hem till hotellet utan att kräva pengarna tillbaka. Vår guide berättar vidare att den enda anledningen till att krokodilen har överlevt utan några förändringar sedan förhistorisk tid är att den med sin effektiva mördarinstinkt klarar sig alldeles lysande. Dess hjärna är – tankeväckande nog – lika stor som en valnöt.

Regnskogen möter revet

Vi befinner oss på en unik plats på jordklotet. Alldeles exakt på en biflod till den stora Daintree River på Cape York-halvön i Australiens norra Queensland. Där den 110 miljoner år gamla tropiska regnskogen väller ut över kanten av kontinenten för att spegla sig i korallhavet. Några få hundra meter ute under havsytan ligger Stora Barriärrevet som en stor levande organism, uppbyggd av polyper under mer än 10 000 år.

Dit ut åkte vi båt i går då vi växelvis slappade på båtdäcket och snorklade runt på ytan av det kristallklara vattnet, medan vi med oförställd fascination betraktade undervattensvärlden där under oss. Bland de hundratala märkliga och färgglada fiskarna var det inte många som liknade dem i fiskdisken

därhemma. Men jag kände igen en pilrocka och en haj från böcker och tv. Hajarna var väl högst en meter långa och rörde sig som sportbilar i vattnet, medan jag försökte likna allt annat än ett led i deras näringskedja.

Urgammal regnskog

Sedan jag som barn hörde talas om det märkliga näbbdjuret som är ett litet australiskt pålsdjur med fågelnäbb och andfötter, har jag drömt om Australien – detta märkliga land som för 15 miljoner år sedan bröts loss från superkontinenten Gondwanaland och utvecklade sitt eget unika och förunderliga djurliv. Äntligen är jag här. Jag flög via Sydney till Cairns, hyrde en bil och körde hundratala kilometer norrut längs en av världens vackraste kustvägar, Captain Cook Highway, till semesterresorten Port Douglas. Intilliggande Mossman lever fortfarande delvis av den sockerrörsproduktion som försörjde staden för drygt hundra år sedan, och härifrån är det bara ett stenkast till världens näst största regnskog efter Amazonas. Daintree och Cape Tribulations regnskogar är i gengäld något äldre än sin sydamerikanska kusin.

Tankeväckande tur

En tidig morgon hämtas jag vid hotellet tillsammans med en liten grupp turister av Eddie Bird, aboriginer och bushwalk-guide som tar oss med på ett lärorikt studiebesök i Daintree National Park. Djungeln är mörk och varm som – beklagar uttrycket – en mors sköte, men likheten är tydlig. Den urgammala regnskogen består nämligen av många ursprungliga växtarter som utgör gammelmormödrar för våra dagars flora. Även om vi befinner oss i tropikerna, växer det på högre liggande platåer antarktiska bokträd, upp till 20 meter höga och 8 meter i omkrets. Dessa träd är växtvärldens dinosaurier, ättlingar från skogar som

sig i korallhavet

täckte Australien på den tiden kontinenten var en del av Gondwanaland. Trädens fantastiska rotsystem överlevde istiden för 18 000 år sedan, och de efterkommande träd som sköt upp från de urgamla rötterna anpassade sig efter det gradvis varmare klimatet.

Till skillnad från det jag som barn fick lära mig från Kalle Anka är undervegetationen inte oframkomlig. Bara nedfallna träd och mindre växter befinner sig i markhöjd, medan större växter skjuter i vädret för att delta i kampen om det livgivande dagsljuset. Högt uppe bildar trädkronorna ett ljusgrönt tak som inte släpper igenom mycket solljus. Traditionella markväxter som ormbunkar och orkidéer har på något egendomligt vis hittat fäste för sina rötter på fjärdevåningshöjd, och vilda vinrankor och andra epifyter hänger som lianer ner från trädkronorna.

Naturligt laboratorium

Visste du till exempel att lianer växer ”medurs” ner efter stammarna, och att ormbunkarna själva skapar egen jord för sin existens?

Eller vad sägs om detta? ”Stryparfikonsträdet” är en parasit som börjar sitt späda liv högt uppe i ett värdträd. När fikonplantan har fått riktigt bra fäste sänder den ett nätverk av rötter ner runt värdträdets stam och avslutar med att strypa sin värd. När värdträdet har dött och ruttnat står fikonsträdet kvar som ett skelett med en hållighet i mitten. Dessa spaljétonsliknande fikonsträd kallas också katedralfikon.

Andra egendomliga växter lockar läkemedelsbolag och vetenskapsmän från deras laboratorier ut i djungeln där de går runt med klok uppsyn och tar prover av växter och rötter. Queenslands regnskogar rymmer 156 arter kräldjur, 49 olika grodarter, 310 fågelarter och 81 däggdjur, däribland små, trädklättrande kängurur.

Aldrig tidigare har jag på så kort tid lärt mig så mycket intressanta saker.

På kanten av civilisationen

Norr om Daintree River som korsas med en liten bilfärja finns det bara oasfalterade vägar

som under regnperioden kräver fyrhjulsdrivna fordon. Nationalparkerna ligger som ett pärlband längs hjulspåret hela vägen upp till Cape York, Australiens nordligaste spets, men det finns inte många pubar eller annan civilisation längs vägen. Men tro nu inte att regnskogen är något förbehållet vetenskapsmän, vildmarksentusiaster och backpackers. I området från Cairns till Daintree River är infrastrukturen noggrant anpassad efter turismen. Här finns 9 000 hotellrum, nästan 2 000 semesterlägenheter, 3 500 vandrarhemsbäddar och plats till mer än 7 000 campingenheter.

Själv bodde jag kungligt med krokodilfri swimmingpool på Treetops Hotel i Port Douglas resp. Heritage Lodge i Mossman. Färgglada fåglar ackompanjerade frukosten medan funderingarna ofta handlade om huruvida jag skulle orka utöka listan av upplevelser eller i stället tillbringa förmiddagen på en kritvit strand i skuggan av en kokospalm. Samma scen utspelades också på semesterns sista dag när funderingarna mer handlade om det överhuvudtaget fanns något hemma som det var värt att åka tillbaka för.

Dorte kämpar med dykardräkten.

Text: Dorte Mouritzen

Första dagen på ProDive-kursen började med en snabb introduktion och därefter en video med information om dykning, säkerhet och en massa teori. Det verkade ju inte så svårt! Sedan var det dags att ta på utrustningen – våtdräkt, simfötter och mask. Ta syret på ryggen och testa att andas genom regulatorn. Det verkade ju inte heller så svårt! När jag fick veta att jag skulle hoppa i poolen på fyra meters djup med all utrustning på, började fjärlarna fladdra runt i magen. Men det gick också utan problem!

Jag gjorde

Första dagens motgångar

Nästa steg var att lära sig hantera nödsituationer, till exempel om masken ramlar av eller om munstycket lossnar. Vi skulle lära oss hur man hittar munstycket i vattnet och hur man får in det i munnen så att man kan andas igen. Allt naturligtvis samtidigt som man glatt blåser ut bubblorna genom munnen och kommer ihåg att INTE andas genom näsan om masken åker av. Nu blev det plötsligt genast svårare!

Lyckligtvis befann vi oss endast på en meters djup, och jag kunde hostande resa mig och få luft efter att ha fått i mig halva poolen. Eftersom instruktören Kelly också hade sju andra i gruppen, var det svårt för henne att hålla särskild koll på mig. Hon fick tag på en ledig instruktör som kunde lära mig hur man andas under vatten. Det gjorde att jag snart fick grepp om det hela och jag bestämde mig oförtrutet för att dyka upp igen nästa dag – till allas förvåning.

Första dagen var jag också på läkarundersökning. ProDive är noggranna med att man uppfyller hälsokraven på bland annat blodtryck och lungkapacitet. Är du osäker på om din hälsa klarar dykningen kan du alltid kontakta din egen läkare, men det är ProDives läkare som fattar det slutgiltiga beslutet.

Ingen ursäkt

Andra dagen påminde en hel del om den första. I slutet av dagen hade vi det skriftliga provet som jag klarade, och efteråt var jag inte helt säker på om det var bra eller dåligt eftersom det nu inte längre fanns någon ursäkt för att låsa in mig på mitt härliga, säkra hotellrum.

Tredje dagen begav vi oss tidigt från Cairns till Stora Barriärrevet. De följande tre dagarna befann vi oss ombord på ProDives båt tillsammans med 30 dykentusiaster. Vi var åtta "amatörer", tre snorklare och fem instruktörer,

medan övriga ombord var certifierade dykare.

Vi blev tilldelade våra tvåmanshytter och fick frukost, sedan blev det informationsmöte om dagens program – och därefter bar det av mot revet. Det kan tilläggas att det är klokt att ta med sjösjukepill. Det blåste mycket och under de tre timmarna fram till vårt första stopp fick vi användning för spypåsarna.

Alla prov avklarade

Vi åtta kursdeltagare skulle de följande två dagarna göra två dyk om dagen, och vi skulle nu öva oss på 12 meters djup. Nu började fjärlarna i magen röra på sig igen och händerna skaka under vattnet när mask eller regulator skulle tas från ansiktet och sättas tillbaka igen. Men även om jag var skräckslagen så kände jag mig ändå ganska trygg. Min instruktör höll ett öga på varje finger och hjälpte mig varje gång jag skulle utföra en övning som hon visste att jag var osäker på.

På eftermiddagen den fjärde dagen var alla vi åtta kursdeltagare äntligen certifierade dykare. Vi applåderades av alla ombord, och vi fick veta att vi inte längre behövde sällskap av en instruktör på framtida turer ner i djupet – en på samma gång både skrämmande och fantastisk tanke!

Vi bestämde att vårt första "riktiga" dyk skulle göras samma kväll när det hade blivit mörkt. Eftersom vi inte hade prövat att dyka i mörker och inte heller var så flinka med kompassen, fick vi lyckligtvis med oss två instruktörer. Fisk sover också på natten, så det var begränsat med liv och rörelse i vattnet, men det var otroligt spännande att simma runt i mörkret med en ficklampa och lysa upp omgivningarna utan att blända de stackars sovande djuren.

Nyfikenheten tar överhand

Innan hade jag inte riktigt förstått varför mina

Även om man är livrädd för att få huvudet under vattnet kan man ändå övervinna sin rädsla och genomföra en 5-dagars dykkurs.

det!

På väg ner i djupet.

kurskamrater var så begeistrade efter varje dyk. När vi kom upp pratade de om allt det som de hade sett och frågade mig om jag också hade sett havssköldpaddan, jättemusslan eller "Nemo"-fisken som var till hälften gömd i havsanemonen? Då kunde jag bara skaka på huvudet, för all min tid under vattenytan hade gått till att koncentrera mig på att andas lugnt, hålla ett öga på min "dykar-buddy" och tänka på nästa övning.

Men till slut den femte dagen – kl. 6.00 på morgonen – när vi för första gången skulle ner utan någon instruktör och utan att tänka på någon övning, fick jag upp ögonen för den

magnifika värld som finns "down under"! Det var fantastiskt! Min "buddy" fick praktiskt taget dra mig upp ur vattnet. Den här gången kunde jag också prata om de fyra havssköldpaddorna, hajen, "Nemo" och alla färgglada koraller samt fiskar som jag ännu inte vet namnen på. Det finns en fantastisk värld så nära och det är bara att sträcka ut handen och röra vid den, om man törs. Det var en mycket mer intensiv upplevelse än att ligga i vattenytan och snorkla. Nu förstod jag!

Till alla som har en dröm eller har en liten äventyrare gömd inom sig kan jag varmt rekommendera en dykkurs. Och till dig som är

lite nervös – eller väldigt nervös, som jag själv var – kan jag bara säga: Om jag kan så kan du också! ■

Info

En 5-dagars dykkurs med ProDive kostar från 4 205 kr per person och inkluderar två dagars utbildning i kurslokal och i pool, tre dagar/två nätter ombord på båt i dubbelhytt med alla måltider, utrustning och nio dyk.

Från Cairns till den yttersta gränsen

Cairns är nästan en självklarhet när resan till Australien ska planeras, och det är absolut motiverat med alla de upplevelser som gömmer sig däruppe. Dessvärre är det inte särskilt många som beger sig norrut från Cairns och det är verkligen synd. Underbara sandstränder och orörd regnskog finns inom räckhåll omkring Port Douglas. Och åker du ännu längre norrut på Cape York-halvön kan vi lova att du kommer hem med upplevelser som du kommer att bära med dig länge.

Coconut Beach Rainforest Lodge

Välkommen till paradiset! Det frestas man nästan att säga om du väljer att bo några dagar på Coconut Beach Rainforest Lodge vid Cape Tribulation. Det beror inte minst på det unika läget med Daintree National Park på ena sidan och Stora Barriärrevet på andra. Bara 2,5 timmes bilresa norrut från Cairns befinner du dig på tröskeln till en natur där civilisationen inte har lämnat några nämnvärda avtryck. Här finns många möjligheter att följa med på guidade turer – om du nu kan slita dig från de härliga omgivningarna och den förstklassiga servicen!

Från 1 085 kr per person i dubbelrum.

Medlemserbjudande: Bo tre nätter, betala bara för två. Gäller 1/12–31/3 2006.

Båttur till Mackay Reef

Även från Cape Tribulation kan man följa med på en båttur till Stora Barriärrevet, då ombord på en katamaran med segel och med plats för max. 44 passagerare. Avståndet till revet är bara 19 km så det finns gott om tid under dagen för att snorkla, dyka, simma och njuta av solen. Inkl. transport till/från hotell i Cow Bay, förfriskningar, lunch, snorklingsutrustning/instruktion och guide. **Från 730 kr.**

Mellan palmer och lianer

Bor man i Cairns kan man naturligtvis också uppleva den spännande regnskogen, till exempel på heldagsturen till Wooroonooram National Park som är en av de nationalparker dit det inte kommer så många turister. Naturvägledaren guidar dig genom den orörda naturen och ger dig en naturupplevelse av sällan skådat slag. Du kommer bland annat till Eubenangee Swamp och kan ta ett uppfriskande dopp vid Josephine Falls. Inkl. hämtning på hotell i Port Douglas/Cairns och lunch.

Från 1 075 kr.

Till världens äldsta regnskogsområde

Saltvattenskrokodilen håller sig inte enbart till saltvatten. Man kan till exempel möta den på en båttur på Daintree River och det är en av höjdpunkterna på den här heldagsturen. Mossman Gorge och Alexandra Lookout är andra höjdpunkter. Under den här turen får du uppleva regnskogen på många olika sätt. Den lokala guiden ser till att du ser mer än det som står i resehandböckerna. Inkl. hämtning på hotellet i Cairns/Port Douglas och lunch. **Från 815 kr.**

Till den yttersta gränsen

Halvön Cape York är ett område där civilisationen aldrig har fått fotfäste. På den här 7-dagars turen flyger man från Cairns till Bamaga. Vandringsturen till "toppen" av Australien är den första i raden av helt unika upplevelser "off the beaten track". Turen tillbaka till Cairns sker med terrängbil – och den sätts verkligen på hårda prov! Professionell guide medföljer på hela turen. Inkl. transport, sightseeing, måltider och övernattnig i tält. **Från 10 860 kr.**

Medlemserbjudande

Köper du ett Greyhound-busspass under perioden 1/8–31/10 2005 får du **1 000 extra kilometer gratis!**

Busspasset gäller i ett år och ger dig obegränsad busstransport så länge du håller dig inom antalet köpta kilometer.

Busspass med 2 000 km + 1 000 km 1 635 kr

Busspass med 5 000 km + 1 000 km 3 540 kr

Exempel på avstånd i Australien

Cairns – Darwin: 2 889 km

Darwin – Alice Springs: 1 530 km

Sydney – Adelaide: 1 695 km

Nyfiken?

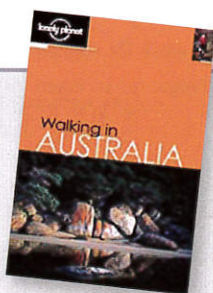
För mer information, ring 08-442 98 80 / 031-774 00 75

Med på resan

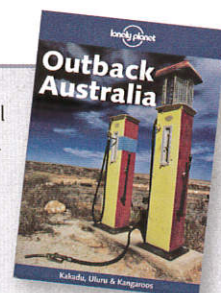
Walking in Australia

72 utvalda vandringsleder i hela Australien. Från lättare dagsturer till krävande flerdagars-turer, bland annat på Hinchinbrook Island. Beskrivningar av turerna, många foton, kartor och praktisk information. På engelska. **240 kr.**

Outback Australia

Täcker det glesbefolkade Australien – The Real Australia. Både de mer lättillgängliga outback-områdena och de områden som förutsätter grundliga förberedelser och inte minst en fyrhjulsdriven terrängbil. På engelska. **270 kr.**

Queensland & The Great Barrier Reef

Queensland är utan tvekan korallrevet, underbara stränder och aktiviteter över och under havsytan. Men solskensstaten är också outback, regnskog och storstadsliv. På engelska. **250 kr.**

Australia & New Zealand on a Shoestring

Ny titel från Lonely Planet skriven av backpackers för backpackers. Kombinerar det bästa av Australien och Nya Zeeland med fokus på den klassiska rundresan för ryggsäcksfolket. På engelska. **290 kr.**

Se hela urvalet av böcker i MyPlanet Shop på www.myplanet.com

MyPlanet presenterar

Reskväll Nya Zeeland och Australien

Hjärtligt välkomna till våra reskvällar om Nya Zeeland och Australien. Låt dig inspireras av spännande reseberättelser, vackra bilder och praktiska tips inför din resa. Kvällens fokus blir på Nya Zeeland. Ta tillfället i akt och passa på att träffa personal från MyPlanet.

Onsdag 14 september, kl 19.00
Karlstad

Bibliotekshuset, Sessionssalen
Västra Torggatan 26

Tisdag 20 september, kl 18.00
Växjö

Stadsbiblioteket, Galaxen
Västra Esplanaden 7

Onsdag 21 september, kl 19.00
Malmö

Malmö Konferenscenter, Biblioteket
Nobeltorget, Olof Palmes plats 1

Torsdag 22 september, kl 19.00
Göteborg

Stadsbiblioteket, Hörsalen
Götaplatsen

Tisdag 27 september, kl 19.00
Linköping

Stadsbiblioteket, Hörsalen
Östgötagatan 5

Fri entré för medlemmar i Australian New Zealand Friendship Society.
Övriga: 30 kr. Ingen föränmälan.

Information om Working Holiday

I samarbete med Arbetsförmedlingen håller vi information om Working Holiday i Australien och Nya Zeeland på följande orter under hösten. Detaljerad information ex tidpunkt finns att få hos respektive arbetsförmedling.

→ 13/9 **Gävle**

→ 15/9 **Karlstad**

→ 16/9 **Örebro**

→ 20/9 **Växjö**

→ 27/9 **Linköping**

Stipendium från Resefond

Vänskapsföreningens Resefond har i juli 2005 delat ut ett stipendium till

Madeleine Karlsson, Kärna

Motivering: Att bidra till att uppfylla en gammal dröm och samtidigt ge möjligheter att skapa kontakter mellan den nyzeeländska vårdapparaten och den svenska för framtida erfarenhetsutbyte.

höstens aktiviteter

Workshops på Stockholmskontoret

Nyhet!

Under hösten håller vi ett flertal workshops med olika teman på vårt kontor i Stockholm. Det är lite som en resekväll i miniformat, men med den skillnaden att i detta forum är gruppen mindre så vi kan skräddarsy information efter dem som deltagar. Samtidigt med informationen får du tillfälle att se på vår nya lokal – vi bjuder på ett glas vin.

Max antal per tillfälle är 25 personer.

Föranmälan görs på tel 08-442 9880 eller via

sto@myplanet.com

* främst för dig som bokat en resa och behöver mer tips

Tisdag 20 september, kl 18.00

Kiwi Adventure och andra gruppresor

Torsdag 29 september, kl 18.00

Vinresan till Australien och andra gruppresor

Tisdag 11 oktober, kl 18.00

Bildvisning Nya Zeeland

Torsdag 13 oktober, kl 15.00

Working Holiday, Australien

Tisdag 25 oktober, kl 18.00

Tips inför resan till Australien *

Onsdag 2 november, kl 18.00

Tips inför resan till Nya Zeeland *

Har du
extra bagage?

Travel Cargo

Internationell flygfrakt över hela världen

Vi erbjuder
Vänskapsföreningens medlemmar
upp till 15% rabatt!

08-59785480

www.travelcargo.se

Medlemsfördelar för alla

Även om Australien och Nya Zeeland har en speciell plats i våra hjärtan, så är vi medvetna om att du som medlem inte hela tiden är på väg att resa Down Under. Det tänker vi mycket på när vi arbetar med att ta fram nya medlemsfördelar. Det ska även finnas fördelar som inte har med det rent resemässiga att göra, och som känns attraktiva för dig som sparar till din nästa resa.

Exempel på medlemsfördelar:

- 10% rabatt på Europeiska Reseförsäkringar.
- 40% rabatt på Vagabond prenumeration.
- Böcker, kartor och informationsmaterial till medlemspris
- VIP-kort till medlemspris – ger rabatt på övernattnings, bussresor, restauranger, affärer etc.
- Upp till 20% rabatt på bilhyra hos Avis i Europa, Mellanöstern, Asien och Afrika.
- MyPlanet Magazine fyra gånger om året.
- Inbjudan till MyPlanet aktiviteter, informationsmöten, resekvällar.
- Upp till 15% rabatt hos Travel Cargo.
- Övernattning inkl. frukost till medlemspris på Hilton Copenhagen Airport.

Antalet medlemsfördelar utökas hela tiden och uppdateras kontinuerligt på www.myplanet.com

Friluftslivet är en naturlig del av australiensarnas vardag – även när man bor i en storstad som Sydney. Det framgår tydligt av den här presentationen gjord av en av medarbetarna på MyPlanets kontor i Sydney.

Surfing & snowboarding

Text och foto: Pernille Madsen

Jag heter Pernille Madsen och är anställd som resekonsulent hos MyPlanet i Sydney. Jag har jobbat och bott i Australien med min australiske pojkvän i ungefär fyra år – ett år i Cairns och tre år i Sydney.

Sydney är ett fantastiskt och spännande ställe att bo på. Stan erbjuder en mängd aktiviteter och attraktioner och är otroligt mångkulturell med spännande och genuina restauranger med mat från hela världen. Det är alltid något på gång – till exempel vin- eller matfestivaler, konserter, utomhusfilmfestivaler och marknader.

Sydney har fantastiska badstränder, och mest kända är förstås Bondi och Manly Beach, men de små lokala surfstränderna som Bronte, Tamarama och Whale Beach är mina egna favoriter. Clovelly och Shelly Beach är fina stränder för familjer med små barn, och de är perfekta om man vill snorkla och dyka.

När storstadslivet blir lite för hektiskt, eller vädret visar sig från sin bästa sida, packar jag och min pojkvän in tältet i bilen och åker på campingutflykt. Då fördriver vi tiden med surfning, boogieboarding, dykning, mountainbikecykling eller kanot- och kajakpaddling. Vi älskar naturen, och nationalparkerna Jervis Bay och Royal är förhållandevis lätta att ta sig till från Sydney. Ett annat favoritställe är Seal Rocks vid Myall Lakes National Park. Vi badar under vattenfall, vandrar i regnskogar och simmar längs öde stränder. Camping är väldigt populärt i Australien, så det är ett enkelt och vanligt sätt att resa på.

Både sommar och vinter besöker vi ofta Kosciuszko National Park med Australiens högsta berg på 2 228 m. På sommaren kan man bland annat vandra i bergen, forsänna, cykla mountainbike, fiska, rida eller ta sittliften upp och njuta av utsikten över bergen och om-

rådets fina "snowgums". Man kan också vandra den sista biten till toppen av Mount Kosciuszko (ungefär 13 km fram och tillbaka). Under vintermånaderna från juni till september erbjuder Kosciuszko en fin vintersportterräng.

Den bästa camping- och skidresan som vi har gjort i Kosciuszko National Park var dock den vinter när vi campade på själva berget. Vi vandrade till toppen av berget med våra snowboards fastspända på ryggen. Det råder en oförglömlig stillhet i bergen och från toppen har man en otrolig utsikt över hela området. Men den absoluta höjdpunkten var att åka snowboard offpist på vägen ner.

Att ha tråkigt i Sydney är i stort sett omöjligt. Och det är kombinationen av storstadslivet och den lättillgängliga naturen som gör Sydney så attraktivt.

Pernille Madsen.

När du kommer till Sydney...

Titta in på MyPlanets kontor på Kent St. Vi kan erbjuda många fina utfärder och upplevelser – en del kan köpas med medlemsrabatt på kontoret.

- Köp en heldagstur med företaget Australian Pacific Touring med Sydney eller Melbourne som utgångspunkt och få en gratis halvdagstur (värde AUD 55).
- Få 10 procents rabatt på The Summit Restaurant där man har en fantastisk utsikt över Sydney.
- Köp ett "See Sydney Card" så får du Sydneys bästa upplevelser lite billigare.
- Följ med Wildframe Eco Tours till Blue Mountains. Fin utfärd för dig som är lite mer aktiv. Bland annat inkl. tre timmars vandring genom Grand Canyon. Upplev vattenfall, regnskog, jättelika eukalyptusträd och orkidéer. AUD 74 (normalpris 82).
- Sydney på cykel. **NYHET!**
Se andra sidor av Sydney på en cykeltur. Halvdagstur med guide. AUD 60.
Backpackers AUD 45.

I Sydney vimlar det av bra matställen.

Men Gunya är en av få restauranger där man kan få uppleva riktigt genuin aboriginmat.

Bush Tucker i Sydney

Text: Tina Groth Jørgensen

Efter att ha bott ett par år i Sydney har jag vid det här laget ätit på en hel del av stadens många restauranger. Kunder och släktingar på besök ställer ofta frågan: Var kan jag äta känguru eller krokodil? På flera restauranger i Sydney är det i dag normalt att det finns emu, barramundi eller krokodil på menyn, men då normalt tillagat på traditionellt europeiskt vis.

Nyligen stötte jag på en nyöppnad restaurang där menyn är inspirerad av den aboriginska matkulturen. Inriktningen kallas Bush Tucker Fusion – ingredienser från bushen blandade med det moderna köket. Restaurangen heter Gunya – som betyder mötesplats eller samlingsplats – och ligger på övervåningen till en lokal pub i Redfern.

I trappan möts vi av den aboriginska flaggan, och sedan kliver vi in i en färgstark lokal. Golvet är rött, väggarna gula och taket blått – som jord, sol och himmel. Bardelen har mjuka soffor och längre in i lokalen – lite avskärmat – ligger restaurangen. Inte stor, men mysig. På väggarna hänger vacker aboriginkonst och dukarna har traditionella mönster.

Kocken Brian Campbell blandar varsamt känguru, krokodil, emu och barramundi med ingredienser från bushen som vildtimjan, pepparbar, bushtomater och sötpotatis. Allt är delikat tillagat med känsla för de små detaljerna, och det är tydligt att Campbell har en stor passion för den aboriginska matkulturen.

Till förrätt fick vi krokodilkorv fint anrättad på ett lager orange potatismos på sötpotatis, spröda bönor och en sås av vildblommor. Krokodil påminner lite om kyckling i smaken, och korvarna var mycket delikata (AUD 14,50). Till huvudrätt åt jag barramundi och grönsaker bakade i bark med citronmyrtenhollandaise och friterad pumpa (AUD 21,50).

Barramundi är en finfin fisk med fast kött och en massa smak, här fint avvägd mot den annorlunda hollandaisesåsen. Min partner åt kängurumedaljonger serverade på risotto med spröd pumpa och en kraftig rödvins- och pepparbarsås (AUD 19,00). Känguru steks endast helt lätt, dels för att smaken ska bevaras, dels för att köttet inte ska bli för torrt. När det är stekt på rätt sätt som här var köttet läckert och mört och passade perfekt till det röda shiraz-vinet.

För min del avslutades det hela med en praktfull dessert av vilda rozellabar och daldelpudding med crèmesauce och glass (AUD 9,00). Min partner avrundade med härliga crêpes med vildlime, glass och varm citrussås (AUD 8,50).

Priserna ligger väl i linje med kvaliteten på maten och servicen. Fokus ligger helt klart på

gastronomin. Det gör Gunya till ett riktigt bra ställe för den som vill uppleva genuin aboriginsk mat. Vi kommer helt säkert tillbaka igen nästa gång vi har besök från Danmark. ■

Info

Gunya Bar & Bistro, 106-110 George Street (inte den George Street som ligger i centrum) i stadsdelen Redfern. Ligger en station från Central Station. AUD 10-12 med taxi från centrum. Bordsbeställning görs på tel. 96900610 / 0425326364. Tina Groth Jørgensen arbetar på MyPlanets kontor i Sydney.

Aboriginisk konst pryder väggarna i Gunya Bar & Bistro.

Michael Ball.

Text: Marie Östlund

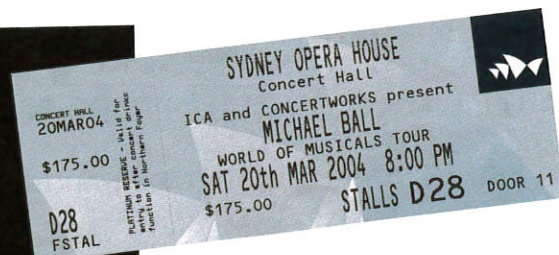
Vad är det du säger? Ska du åka till Australien för att gå på en konsert i Sydney Opera House? Och bara vara borta totalt en vecka? Jag kunde riktigt höra hur mina vänner och kollegor tänkte – Hon är inte riktigt klok... Men när de fått fundera en stund brast de flest ut i ett brett leende och sa - ja, varför inte!

En mörk söndagsmorgon i början av mars 2004 när det snöade ymnigt gav jag mig iväg

mot Sydney. Det kändes härligt att få komma bort från den svenska vintern om än så bara för en vecka. Resan är lång och jag erkänner gärna att jag var rätt rastlös innan jag var framme i Sydney måndag kväll.

Ett kärt återseende

Det första jag alltid gör när jag besöker Sydney är att gå till Circular Quay och sätta mig på en parkbänk och njuta av atmosfären en stund. Så dit begav jag mig givetvis tisdag

Kan

förmiddag. Folklivet, båtarna som kommer och går, solen som skiner över operahuset och alla turister från världens alla hörn som samlas här. Jag tillbringade resten av dagen med att vandra runt centrum och bara njuta av staden och sommaren. Emellanåt fick jag dock nypa mig i armen för att riktigt förstå att jag verkligen var här igen.

Syftet med min resa var inte att uppleva nya platser i Australien utan uteslutande för att få lyssna på min favoritartist och att återse Sydney, en stad som jag varit i många gånger förut och som jag känner mig hemma i. För en del år sedan lärde jag känna en amerikansk-kinesisk/fransk familj som då var bosatt och verksam på Bali. I och med att deras barn kom upp i skolåldern flyttade de till Sydney och jag tillbringade onsdagen tillsammans med dem i vackra Waverton i norra Sydney. Att träffa nya människor och att behålla denna kontakt när jag kommit hem igen är det jag värdesätter mest på mina resor.

Nu var det dags för lite strandliv! Så jag tillbringade torsdagen på Bondi Beach som är en av Sydneys mest kända stränder. Inga måsten, utan bara sol, sand och hav mixat med trevliga caféer och lite 'retail therapy', dvs shopping. Härligt! Det är enkelt att ta sig till Bondi Beach från city. Det går buss från Circular Quay eller så kan man ta tunnelbanan till Bondi Junction och buss därifrån. Den här dagen passade jag även på att besöka mina kollegor på MyPlanets kontor i Sydney.

Äntligen dags för en konsert med Michael Ball! Jag vaknade tidigt på fredagsmorgonen och tog tåget till Wollongong söder om Sydney. Konstig plats för en konsert kanske, men någonstans måste ju en turné starta. Michael Balls turné i Australien tog honom till Wollongong, Sydney, Perth, Melbourne och

Idag är det inte ovanligt att man reser en långhelg till Toronto för att se på ishockey, till Beijing för att shoppa eller till Dubai för att spela golf. Så varför inte åka till Sydney för en konsert?

man verkligen det?

Brisbane och jag hade köpt biljetter till två av dessa konserter.

Började dock dagen med att besöka University of Wollongong. Det var både intressant och kul att få en rundvisning här. De tyckte att det var häftigt att jag kommit hela vägen till Australien för att gå på konsert och hade kontaktat lokaltidningen! Så helt plötsligt dök det upp både en journalist och en fotograf. Lite pinsamt men det fick jag bjuda på!

Fans från hela världen

Konserten i Wollongong då? Mycket bra! Och det var en härlig känsla när jag lämnade konsertarenan att veta att jag skulle få se föreställningen i morgon igen.

Tillbaka till Sydney tidigt lördag morgon för att träffa Sue, en väninna från Auckland, Nya Zeeland som kommit över enbart för konserten i operahuset. Vi tog båten till Man-

ly och tillbringade hela dagen där i väntan på kvällens föreställning med Michael Ball, som är Storbritanniens mest kända musikalartist och enligt Andrew Lloyd Webber den bästa tenoren i sin generation.

Operahuset är ju en av världens mest berömda byggnader och att få uppleva en utsäld föreställning där publiken hyllar sin favorit artist med stående ovationer är fantastiskt. Att före föreställningen och i pausen kunna njuta av ett gott glas vin på operans terrass en ljum sommarkväll med utsikt över Sydney, i mina ögon världens vackraste stad, är obetalbart. Vilken upplevelse! Det var inte bara jag som rest runt halva jordklotet för denna konsert, som var höjdpunkten på turnén, utan här fanns även fans från USA, England och andra länder i Europa. Totalt var vi nog nästan 100 personer som kommit från 'overseas'.

Redo för en ny resa

Trött men otroligt nöjd med min vecka i Sydney reste jag hem igen på söndagen. Det här har varit ett av de mest avkopplande och givande besöken jag gjort till Australien genom åren. Om jag skulle göra det igen?

Absolut! Nästa kulturella begivenhet blir en teaterhelg i New York nu i höst. Michael Ball spelar huvudrollen i 'Patience' på New York Operan och det tänker jag inte missa. ■

Info

Vill du veta mer om Michael Ball?
www.michaelball.co.uk

Världens vackraste stad – menar många.

Långt ute mellan bergen på Nya Zeelands sydö ligger en grön dal.
Här har familjen Mead levt i generationer – med 30 km till närmaste granne.

12 000 får och

Text: Maria Petri

Foto: Petri & Betz

Vi hade lagt märke till den från luften. En ljusgrön "landing strip" och ett par små hus vid slutet av dalen – helt avsidet mitt i The Southern Alps. Vi flög lågt över landskapet för det är alltid bra att känna till de potentiella landningsplatserna i bergen. Vindpåsen var nästan helt sönderblåst, men indikerade att det här fanns – eller hade funnits – en bit land som är plant och tillräckligt långt för att man skulle

kunna landa ett flygplan där.

Dieter, min reskamrat, är pilot och vi har under de senaste dagarna flugit runt lite på upptäcktsfärd bland bergen. I dag har vi tagit bilen. Platsen som vi såg från luften heter Dingle Burn Sheep Station. Det är familjen Meads fårstation, och det är en smal väg längs Lake Hawea som leder dit, men det är inte säkert att den är framkomlig.

Vägen till dalen

Vår vita Toyota Corona har redan tagit oss

många tusen kilometer runt i Nya Zeeland. Nu kör den i en hotande brant vinkel och solen steker i nacken medan vi flyttar på stenarna framför hjulen för att vi ska kunna ta oss fram. Vägen är bara en smal hylla, inhuggen i den lodräta klippan. Under oss ligger glaciärsjöns djupa turkosblå vatten, och i fjärran på andra sidan sjön reser sig klipporna mot himlen.

Det är ett par timmar sedan vi hittade infarten till den lilla vägen mot Dingle Burn. Den har tagit oss genom småfloder och snår och vidare in i ett vidunderligt och orört

en helikopter

bergslandskap. De två hjulspåren har blivit allt otydligare. Nu har vi stannat på en klippavsats och funderar på att vända om – men enda vägen tillbaka är att fortsätta framåt – tills vi når fram till ett ställe som är brett nog för att vi ska kunna vända. När vi rundar nästa krök får vi se dalen mellan bergen. Den lyser lummig och grön mot oss. Dingle Burn Valley. Vi fortsätter.

➤ Nu går den steniga klippvägen neråt och snart kommer vi fram till den första grinden. Det är av den typen som har ett snöre runt stolpen och som man öppnar för att köra igenom – och sedan stänger ordentligt efter sig. Vi kör i det gröna gräset mellan fårflokkarna. Efter tre, fyra grindar når vi fram till en lada och ett rött hus med öppna fönster.

Ett liv på Dingle Burn

En ung kvinna dyker upp i dörren med ett par småbarn hängande runt benen. Hon spärar upp ögonen när hon ser vår bil. – Hi thiiere, folks – säger hon på kiwiengelska. – Har ni kört hit i den där? Det är första gången jag ser en personbil här. Hur var vägen? Vi svarar att den var framkomlig – även om det nog var ett tag sedan någon sist körde på den. – Vilka är ni? frågar hon. – Vi är piloter från flygplatsen i Omarama – vi har sett det här stället från luften.

Skuggorna har blivit långa och kvällssolen ger hennes ansikte en gyllene färg när hon säger – Jag heter Bridget. Ni kan övernatta i fårstugan om ni vill. Det finns ved under huset – och vatten och badrum i den lilla byggnaden intill. Hon pekar mot ett par trähus på ängen längre ner. – Hittar ni dit själva? Jag håller på att laga mat till tolv man från "the lamb crew". Mörkret kommer snabbt eftersom berget skuggar. Kort därefter somnar vi i fårstugans djupa fjädersängar medan elden sprakar och värmer i den öppna kaminen.

Tidigt nästa morgon gör vi kaffe på glöden och dricker på stugans veranda. Bridget kom-

mer körande nerför backen i sin fyrhjulsdrivna terrängbil med en massa ved på flaket. Hon kliver ut med sina två små barn i hälarna och ropar – Good morning! Jag har kopplat på strömmen hit ner. Funkar det? Jag tänder strömbrytaren som sitter innanför dörren till stugan. Ja, det funkar. Det lyser i den ena

och höns. – Var får ni el ifrån? frågar jag, och hon pekar på vattenfallet bakom oss och berättar att de har en egen kraftstation.

Medan vi sitter där skriker barnen plötsligt – Granddaddy! Granddaddy! De pekar mot himlen och springer ner mot ängen där vindpåsen är. I fjärran tonar ett motorljud fram,

"Granddaddys" lilla gula flygplan.

glödlampen i taket.

Hennes småpojkar är lika ljusa och rödhåriga som hon själv. När jag frågar henne hur hon har hamnat här sätter hon sig på trappan. – Jag är född härute. Mina föräldrar bor i huset här bakom. Vi har varit fårfarmare i många generationer. Min gammelmormor och gammelmorfar kom hit från Skottland i mitten av 1800-talet och hittade det här stället. I dag har vi 12 000 får härute – Ja, så har vi förstås också korna för mjölkens skull – och några hjortar

och kort därefter börjar ett litet gult flygplan synas i horisonten. Det är morfar som kommer hem. Han har varit ute och provianterat. Han landar på det gröna fältet framför oss och lastar ut varorna ur flygplanet. Härifrån är det 30 km till närmaste mataffär, och familjen tar för det mesta det lilla flygplanet om de ska iväg och handla.

En fårfarmare i luften

Vi hinner precis hälsa på "granddaddy", Guy ➤

Mead, innan han kör iväg flygplanet ner till hangaren. Hur kan du landa här när din vindpåse bara är trasor, frågar jag honom. (För en pilot är det av avgörande betydelse att veta vindriktningen på banan före landning.) – Åhh, den. Den håller inte länge härute. Jag har ju sjön alldeles intill. Det räcker för mig. Jag kan se på vattnet i vilken riktning vinden blåser. Strax efteråt kommer han ut från hangaren igen – med sin helikopter. – Vi ska just flytta en flock får, hinner han säga. Helikopterns motor överröstar allt annat medan den står på marken och värmer upp. Nu rullar ännu en terrängbil ner för backen. Det är svärsonen Greg med tre fårhundar på flaket.

Jag tittar på dem medan de drar iväg en av hundarna till en metallbur utanpå helikoptern och stänger locket över den. Guy Mead och hans svärson sätter sig tillrätta i cockpit. En kort stund senare kan vi se dem sätta av hunden på bergssidan ovanför oss. Den far iväg som en liten brun prick. Helikoptern liknar en brummande insekt på det här avståndet, och tillsammans med hunden kretsar den runt fårfloken som blir till en tät, vit fläck som rör sig ner över berget. – See yea, ropar Bridget till oss från bilen och kör uppför backen med varorna på flaket.

Helikoptern är Guy Meads viktigaste redskap. Det är den han använder när han ska transportera material ut till de många tusentals meter stängsel, och för att flyga in ullen när fåren har blivit klippta. Kan man tänka sig något bättre sätt att överblicka de stora fårfloken än från luften? Han kan landa på till och med en ganska liten plats. Och så har han gjort det

Det är trångt i den lilla helikoptern.

till en konst att driva fåren med sin helikopter – i ett nästan symbiotiskt samarbete med sin hund. Men när de 12 000 fåren ska klippas måste hjälp tillkallas. Och just nu när alla nyfödda lamm ska få sina svansar klippta har "the lamb crew" ryckt in. Det är ett gäng garvade fårabetare som reser runt mellan farmarna som en sorts daglönare.

"The End of Nowhere"

Senare på förmiddagen kör vi en tur i området. Vägen hör till farmen och ringlar sig fram genom gräsmarkerna. En bit bort möter vi tre dammiga terrängbilar. Vi kör bilen åt sidan så att de kan ta sig förbi på hjulspåret. Mannen vid ratten i den första bilen sitter med arm-

bågen ut från den öppna sidorutan. På flaket har han ett par hundar som passagerare. Han stannar och ser lite undrande på oss. Ansiktet glänser läderaktigt och väderbitet med djupa skrattrynkor på kinderna. – Hi thiare folks. Thiis road leads nowhere. Thiire is only sheep outthiire. Jag ser på hans händer som är svarta av torkat lammblod. – Den vägen leder ingenstans. Därute finns det bara får. OK. Det var grabbarna från "the lamb crew".

Det var egentligen inget vi hade planerat, men vi tillbringar de följande dagarna i fårstugan och i området. Vi grillar hjortfilé och lammkött över den öppna elden, och på natten lyser Vintergatan klarare än jag någonsin tidigare har sett den lysa. Enda ormen i paradiset är "sandflies", Nya Zeelands små stickande insekter. Här finns lax i sjön, kristallklar luft och bördig jord. Rent dricksvatten och ett helt fantastiskt vackert landskap. Varför åka härifrån? Vi befinner ju oss mitt i paradiset.

Men vi startar bilen och kör iväg mot det smala hjulspåret. Upp på berget – tillbaka mot civilisationen. Familjen Mead. De stannar. ■

Info

Lake Hawea och Dingle Burn Valley är ett "Conservation Area" – ett naturskyddat område. Vägen till Dingle Burn är familjen Meads privata väg och för att köra på den måste man ha skaffat tillstånd i förväg.

Besöket på sagolikt vackra Lord Howe Island blev en av höjdpunkterna på en vistelse i Australien.

Gäster i en annan värld

Lord Howe Island norrifrån sett med Mt Lidgbird och Mt Gower i bakgrunden.

Text: Inger Dahlin

Foto: Lord Howe Island Visitor Centre

För oss stressade nutidsmänniskor är Lord Howe Island ett tropisk paradys med en nästan magisk påverkan. Här finns inga mobiltelefoner, inga lås på dörrarna och man slås genast av att här litat man på varandra. Ersättning för hyrda simfenor och dykarutrustning läggs i en liten låda på stranden. Grönsaker och frukt finns att inhandla på samma sätt direkt från odlarna.

Lord Howe Island ligger rakt ut i Stilla Havet halvvägs mellan Australien och Nya

Zeeland. Ön föddes ur ett vulkanutbrott för över 7 miljoner år sedan och är bara omkring 11 km lång och knappt en km bred. Antalet turister är begränsat till under 400 per dag, så det gäller att boka flyget från Sydney eller Brisbane i god tid under högsäsongen, som infaller runt jul och nyår. Från Sydney tar det 2 timmar att flyga de 700 km i ett litet propellerplan. De fåtaliga bilarna som finns får bara köra 25km/timmen.

Naturpärla i världsklass

Lord Howe Island är, tillsammans med 3 andra ögrupper i världen, upptaget på UNESCO:s Världsarvslista. Trots denna fina status är ön mycket okänd, även bland australiensare. – How did you find this place? frågade alla som vi mötte av öns 300 bofasta invånare. Man måste vinka och säga "g'day" till dem man möter och på den tredje dagen känner man igen de flesta. Det känns hem-

Ball's Pyramid med Lord Howe i bakgrunden.

lerna kan upplevas från någon av de trevliga utflyktsbåtarna med glasbotten. Att hoppa i och snorkla runt båten i lagunens undervattensvärld var en underbar upplevelse. Sagolika korallformationer och vackra fiskar i alla regnbågens färger gav mersmak för resten av veckan. Man kan hyra all utrustning på plats och lugnt simma, snorkla och dyka innanför revet, det är som en jättelik härlig turkosblå bassäng fyllt av kristallklart vatten. Inte undra på att det är en favoritplats för barnfamiljer som inte behöver oroa sig för hajar innanför revet. Inte heller finns det några ormar eller andra farliga djur på ön. Rena rama paradiset inte bara för barnfamiljer och pensionärer, utan kanske framför allt för natur- och friluftsentusiaster.

Själv har jag aldrig tidigare varit särskilt intresserad av fåglar, men jag kunde se att här skulle en ornitolog få svårt att hinna kolla av alla olika sorter; kakaduor, papegojor, kokaburra, sjöfåglar av alla sorter, pelikaner och så inte minst den gulliga runda lammfågeln "muttonbird", som knappt kan flyga. Den tillbringar sommaren i norra Sibirien och kommer hit i september för att häcka. Den fiskar till havs på dagen och flyger hem vid skymningen och har svårt att landa vid grottorna i Ned's Beach. Man kan stå där och titta i solnedgången och hålla tummarna att den hittar rätt. Den blev nästan utrotad av den första bofasta befolkningen, som åt upp fågelbeståndet och använde de ulliga fjädrarna som stoppning.

trevligt och väldigt mysigt.

Största delen av ön är fortfarande täckt av underbar naturskog. Men den starkaste symbolen för ön är nog ändå palmträdet, och här finns många olika unika arter, inklusive den som kallas "Kentia". Det är en sort som vi nog förknippar med restaurangmiljö och atlantångare från filmer på 30-talet. Det blev faktiskt den första stora exportsuccén för ortsbefolkningen som upptäckte att den inhemska lilla palmsorten kunde överleva inomhus och pryda sin plats i palats och hotellentréer världen över.

Nära fågel och fisk

Vi lockades av att runt ön finns världens sydligaste korallrev, alltså en sista utpost av Stora Barriärrevet. Inte så ruskigt varmt i januari som uppe i Cairns med andra ord. Korall-

Kentia-palmen i naturlig miljö.

Ned's Beach

Det blåser nästan alltid på Lord Howe Island, men det brukar gå att hitta någon sida med skyddad strand. Blinky's Beach är stället för den som gillar att surfa. Snorklarna tar sig gärna till Old Settlement Beach, där de första nybyggarna bosatte sig. Vår favoritstrand är Ned's Beach, uppkallad efter en fiskare. På hans tid kunde stora båtar ankra upp utanför reven och man togs iland med långbåtar.

På kvällen vid femtiden kommer dagens Ned på cykel från något av hotellen. På pakethållaren har han lastat dagens fiskavfall som nu kastas ut i havet. Då gäller det att ha en kamera med undervattenskydd med samt bra cyklopögon. Hela havet kokar som en gryta av alla möjliga osannolika fiskar som du faktiskt kan mata direkt ur handen! Men akta fingrarna. Kungsfisken kan bli över en meter lång och jagar runt i det grunda vattnet på jakt efter fiskrenset. Först trodde jag det var en liten haj, men lugnade mig när fiskaren berättade att det var över 8 år sedan han sett en haj vid Ned's Beach.

Många pensionat

Det finns ett fint litet museum som berättar spännande historier om alla båtar som råkat i sjönöd, och om de människor som kämpat för att överleva under de hårda villkor som rådde för de första nybyggarna under 1800-talet. Ön upptäcktes av en engelsk sjöman vid namn Ball 1788 som döpte den efter den engelske marinministern Lord Howe. Ball har själv fått en fantastisk ö uppkallad efter sig. Den heter Balls Pyramid och är världens högsta klippa. Den är över 500 meter hög och ser ut som en jättelik katedral långt ute i havet.

Fartyg lade till vid Lord Howe Island för att proviantera fisk och färskt vatten under seglingar mellan kontinenterna, men det var först på 1930-talet som man kunde ta sig till ön med passagerarbåtar. Då kom också några familjer på att ordna rum för pensionatsgäster. Nu finns det ca 20 pensionat som alla är lika bra. Det är bara att välja vilken standard som önskas. Vi bodde på Somerset Lodge, som är ett omtyckt ställe för barnfamiljer, och som ligger nära till både strand, lilla affären Thomsons och postkontoret. I trädgården framför lägenheten finns som överallt i Australien jättefina grillar, där samlas man på kvällen och grillar sin middagsmat. Allt är som vanligt i Australien oerhört välordnat, snyggt och prydligt.

Romantiskt ställe

Vårt favoritställe för en romantisk middag blev öns äldsta pensionat Pinetrees, som nu ägs och drivs av femte generationen öbor. Vi började med att inta kvällsdrinken före middagen i baren på stranden och njuta av solnedgången. Drinken tar man själv och prickar för på en lista som ligger på bordet. Man bokar bord i förväg och beställer om så önskas "pick up", alltså hämtning och avlämning efter middagen. Fast det är underbart att vandra hem och höra havets vågslag, så ta med en ficklampa! Gå gärna in på deras hemsida (<http://www.pinetrees.com.au> - www.pinetrees.com.au) och dröm dig tillbaka till en gångens tid, kanske sekelskiftet 1900 någons vid Rivieran. Som klippt ur en engelsk film med Lesley Howard.

Något för alla

Det finns mycket att göra på Lord Howe. Det finns en trevlig golfbana, tennisbanor och en bowlinghall. Man kan hyra båt och sportfiska ute till havs liksom hyra båtar och göra olika sorters utflykter med picknick på någon trevlig strand. Dessutom finns det många olika naturpromenader som kan företas på egen hand eller med guide. Dock bör en klättring uppför det högsta berget, Mount Gower, 900 meter, helst göras med lokal guide. Dyk- och snorklingskurser för barn är också mycket populärt. Eller man kan bara vara där och njuta av alla naturupplevelserna.

Sista kvällen då vi satt som vanligt på stranden och njöt av solnedgången, lovade vi oss att snart komma tillbaka – denna gång med barn och barnbarn! Då kommer vi att säga till dem: Välkomna till det sista Paradiset!

Info

www.lordhoweisland.info

Snorkling vid Stora Barriärrevets
sydligaste del.

Hangi & hot pools

Alla vägar bär till Rotorua – nästan. Eller uttryckt på ett annat sätt. Staden är svår att undgå. För nästan oavsett vilken väg du väljer söderut från Auckland, så ligger Rotorua där och hälsar dig välkommen och ser till att du får en introduktion till maorikultur och termisk aktivitet. Här kan du sjunka ner i ett avkopplande välbefinnande eller kliva ner i en vulkankrater. Det gjorde två MyPlanet-medarbetare på en resa i våras.

Foto: Else Knudsen.

Foto: Polynesian Spa.

Foto: New Zealand Tourism.

Polynesian Spa

Att det mineralhaltiga vattnet i underjorden omkring Rotorua har en positiv effekt på kropp och själ har varit känt sedan slutet av 1800-talet. Börja eller avsluta dagen med ett besök på Polynesian Spa och skaffa dig resans mest avkopplande upplevelse. Men kom ihåg: inga silversmycken eftersom de svartnar av mineralerna.

En annorlunda badupplevelse

Koppla av i det mineralhaltiga vattnet i fyra "rockpools" och njut av utsikten över Lake Rotorua. Öppet kl. 6.30–23. **Från 190 kr** inkl. handdukar, tvål/shampo och användning av hårtork.

Om du vill vara för dig själv

Du kan hyra din egen privata spapool, stor nog för sex personer, och där temperaturen regleras individuellt. En halvtimme kostar **från 80 kr**.

Förstklassig avslappning

Polynesian Spa erbjuder olika former av massage, och när du bokar tid får du samtidigt rådgivning så att du får den typ av massage som passar dig bäst. Före massagen tillbringar du en stund i det mineralhaltiga vattnet. En timmes behandling kostar inkl. Lake Spa Retreat Bathing **från 870 kr**.

Oförglömligt andrum

Polynesian Spa i Rotorua är som en dröm – och jag har den helt för mig själv.

Text: Anette Kjær Ølund

Foto: Polynesian Spa

Jag har turen att befinna mig i Nya Zeeland i maj månad. Det är lågsäsong och vädret den här morgonen är som en solig oktobermorgon hemma med en friskhet och kylig, lätt bitande luft. Efter en lång resa med tusentals upplevelser är den här dagen en dag när jag tänker skämma bort mig själv.

Jag beger mig till Polynesian Spa som ligger på Hinemoa Street i Rotorua. Jag kommer in i en ljuvlig lounge där jag genast tas emot av en mycket vänlig dam som visar mig tillräta. Jag fyller i en hälsodeklaration och får en stor tjock badrock och en liten plastpåse. Utanför på en innergård ligger fyra pooler byggda i natursten. Dessa innehåller varmt mineralvatten. En pool med 37°, en med 38°, en med 40° och en med 42° varmt vatten. Jag skyndar mig in och byter om till baddräkt.

Porlande frid

Jag sänker mig ner i det 37° varma vattnet. Solen lyser rakt på mig och vattnet värmer min kropp. Jag har en fantastisk utsikt över Rotoruasjön, stillheten sänker sig och det enda jag hör är ett porlande ljud från ett litet konstgjort vattenfall i hörnet och måsarnas skrik utifrån sjön.

Efter en halvtimme har jag hunnit till badet med 40° – min kropp slappnar av totalt och jag börjar känna av ställen i kroppen där jag är lite spänd. Det känns lite i benen från en vulkanvandring i går, från en gammal skada i ländryggen och i skuldror och nacke. Resten av kroppen känns lätt och avspänd. Genom ångan ser jag en dam komma in, men hon börjar borta i badet med 37°, så henne kan jag inte längre se därifrån jag sitter.

42° – puh, det är varmt som i en bastu, men vattnet är mjukt och jag känner tydligt den omisskännliga lukten av Rotorua som kan beskrivas som en blandning av lukten av

svavel och riskex. Efter en timme är jag helt upplöst och totalt avkopplad.

Välbefinnandet sprider sig

Nu är det dags för massage. Jag är helt yr när jag kliver upp från badet och måste dricka lite vatten. Efter två glas är jag helt okej och klar i huvudet. Jag tar på mig min tjocka badrock och går iväg till ännu en lounge där en leende maoriflicka tar emot mig och leder mig in i ett rum med en brits mitt på golvet och en långt rör med fem duschmunstycken i taket.

Jag blir vänligt lotsad upp på britsen, vattnet i duscharna justeras till en behaglig temperatur och därefter ställer min maorimas-

sör in duschmunstyckena så att vattenstrålarna träffar hela min kropp. Tänk dig den massagestråle som finns i badhuset därhemma, men nu fördelad över hela din kropp. Sköööönt. Massören lägger en handduk över mina ögon och med stängda ögon känner jag nu att hon med långa, lugna glidande rörelser löser upp de sista spänningarna i min kropp medan vattnet från duscharna sticker och masserar.

Efter en och en halv timme på Polynesian Spa är jag en helt ny människa – avspänd och full av energi. Jag lägger ner min våta baddräkt i den lilla plastpåsen och ger mig iväg för ännu fler upplevelser på min resa runt i Nya Zeeland. Och allt detta för bara NZD 70. ■

Vulkanens väktare

En utflykt till Mount Tarawera-vulkanen är ingen vanlig vandringstur.

Text och foto: Else K. Knudsen

Första delen av bilturen från Rotorua till Mount Tarawera går genom ett bördigt jordbrukslandskap med betande får överallt. När vi svänger av från asfalten uppmannas vi att kontrollera att säkerhetsbältena sitter fast ordentligt, och vi förstår varför vi åker i en terrängbil eftersom bilen nu sätts rejält på prov. Vi skumpar runt på sätena. Runt, upp och ner går det längs ett ojämnt hjulspår omgivet av tät vegetation bestående av toi toi och manuka. Plötsligt öppnar sig landskapet och vi har passerat trädgränsen.

Framme vid kanten av vulkanen utrustas vi med vandringstavlar och får en introduktion till de tre leder som man kan välja mellan. Det poängteras att den två timmar långa vandringsturen förutsätter god fysik och att man inte lider

av höjdskräck. Det är lite svårt att förstå att man ska vara så försiktig, men det är sällan så bra väder med sol och en klarblå himmel som det är just denna majeftermiddag. När vi kommer upp i passet 1 111 meter över havet har vi stor nytta av våra vindtäta kläder och får en känsla av den stränga och isande kyla som man kan råka ut för.

Kul nedfärd

– Basalt versus skin. Basalt wins! säger guiden Charlie med allvarstygnd röst. Han har precis instruerat oss i hur man tar sig ner i vulkan-kratern utan att helt skrapa sönder huden och därmed förstöra resten av semestern.

Vi rör oss försiktigt ut över kanten. Nu ska vi få uppleva den berömda "scree slide". – Hälen i. Rumpan ordentligt in mot berget, tänker jag

för varje steg jag tar. Slaggstenarna rullar ner vid sidan om mig och fyller snabbt skorna, men det lägger jag inte märke till. Nog finns det anledning att ta det försiktigt, men det är

I maorikulturens spår

Rotorua är den plats i Nya Zeeland som har den största koncentrationen av maorier. Rotorua är därför det ställe där man kan lära sig mer om begrepp som till exempel marae, waka, powhiri och kai. Det finns ett stort utbud av utfärder som ger inblick i maoriernas kultur och historia – allt från turer med ett väldigt autentiskt program till turer där den underhållande aspekten spelar en stor roll.

Tamaki Maori Village, Hangi & Concert

På väg mot kvällsarrangemanget får man instruktion i hur man uppför sig i en marae och i hur man betar sig i mötet med maorirepresentanten. Efter välkomstceremonin går man igenom en rad tablåer som visar en maoriby, och får sedan bänka sig i möteshuset där man upplever en maorikonsert med en kraftfull "haka", iögonenfallande dans och melodiska sånger. Kvällen avslutas med hangi, den traditionella festmåltiden bestående av bland annat kyckling, musslor och kumara som tillagats i jordugn. Även om det hela är ganska kommersiellt förmår

ändå tamaki-gruppen att förmedla en del av sin kultur på ett stolt och värdigt sätt. **Från 530 kr.**

Ombord på en waka

Du blir en av 14 personer som följer med i denna imponerande waka – en 11 m lång kanot byggd i totara. Turen (två timmar) på Lake Rotorua är en resa tillbaka i tiden kryddad med Te Arawa-folkets myter och legender. **Från 440 kr.**

På besök i Sonnys värld

Tillbringa en halvdag i sällskap med Sonny som är maori. Han planerar en annorlunda och väldigt personlig tur som tar med dig till platser av stor kulturell betydelse för maorierna, berättar legender, sjunger – och öppnar upp en helt ny värld för dig. **Från 1 285 kr per person** när det är två personer med på turen.

faktiskt kul, och snart blir stegen längre och läängre allt eftersom jag blir modigare och modigare. Till slut springer jag nästan ner mot botten av kratern.

Gripande lektion

Medan vädret blir bättre igen och skorna töms på de lecaliknande slaggstenarna, får vi en minnesvärd och medryckande lektion i vulkanologi och om platsens allvariga historia. Charlie berättar att hela området till vänster om den plats där vi startade vår "glide-promenad" är "tapu" vilket betyder heligt område. Trakten norr om Mount Tarawera har traditionellt varit bebott av Te Arawa-folket, och de har haft för vana att begrava sina ledare på berget. Charlie, som bor i ett litet hus intill den slumrande vulkanen, uttrycker sin stora vördnad för området som han vaktar åt maorierna mot att förfäderna i gengäld håller en vakande hand över honom.

Charlie kravlar runt på marken och illustrerar det våldsamma vulkanutbrottet som 1886 utplånade flera maoribyar, dödade 153 personer och efterlämnade området i det skick som vi upplever det i dag. Fradgan står runt munnen på honom och saliv fastnar i den stora

mustaschen. Han får en frånvarande blick och ansiktsdragen blir diaboliskt mörka. Slagget flyger runt öronen på oss.

Plötsligt tystnar han och det blir helt stilla. Vi har lyssnat intensivt på hans "predikan"

och har svårt att slita oss från upplevelsen, men så börjar kylan att tränga sig på, och utan att säga ett ord börjar vi långsamt bege oss upp från vulkanen igen. ■

Gejsrar och vulkaner

Rotorua har det föga smickrande men väldigt väl beskrivande smeknamnet "Rotten-rua". Men omfattningen av den stinkande geotermiska aktiviteten är så fascinerande att man överraskande snabbt vänjer sig vid svavellukten. Den tränger fram genom galler, sprickor och rännstenar. Plötsligt kommer det upp ånga från buskar i parker och bunkrar på golfbanan, och i inhägnade områden stöter man på bubblande gyttehål och sprutande gejsrar.

På vulkaner

En halvdagstur i terrängbil från Rotorua genom Kaingaroa Forest till vulkanen Mount Tarawera. Se artikeln. **Från 665 kr.**

Rotorua från luften

Vulkaner och termiska områden i fågelperspektiv ombord på en helikopter. Man landar på den sägenomspunna och natursköna Mokoia Island. Turen tar ca 40 minuter och kostar **från 1 305 kr.**

Medlemserbjudande

Hyr bil 10 dagar i Nya Zeeland och betala bara för 9.

- Boka senast den 30/9 2005.
- Res under perioden 1/10–15/12 2005.
- Hämta/lämna bilen i Auckland, Christchurch eller Queenstown.
- Erbjudandet gäller endast prisgrupperna "economy" och "intermediate".

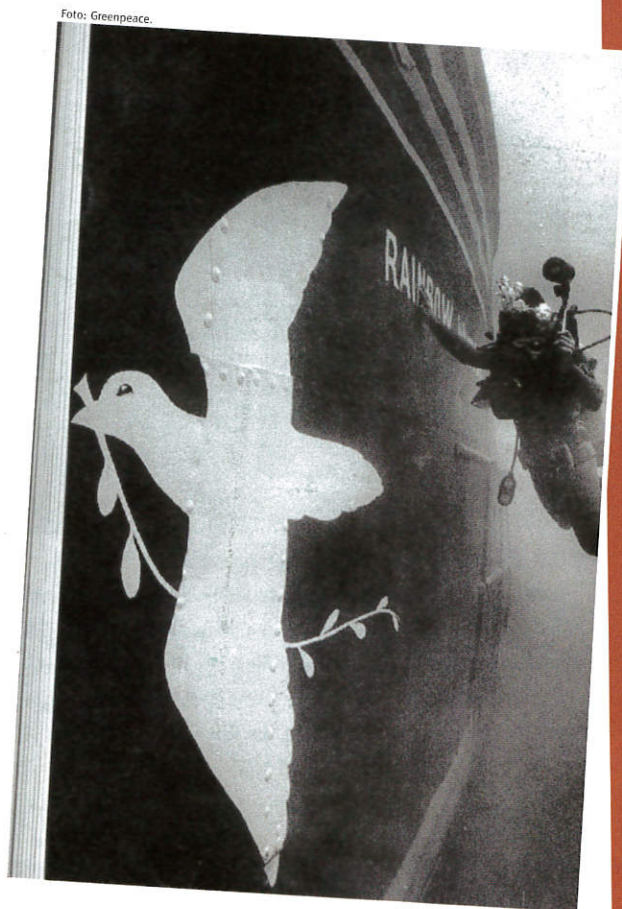
Pris vid hyra av bil i prisgruppen "economy" **från 3 780 kr.**
Normalpris 4 200 kr.

Inkl. fria kilometer, envägstillägg, försäkring (ingen självrisk), tillägg för extra förare, iordningställandeavgift, skatter, help-line och pärm med reseinformation.

Rainbow Warrior

Text: Inga Nielsen

Den 10 juli, tio minuter i midnatt, var det 20 år sedan Greenpeacefartyget "Rainbow Warrior" bombades medan det låg för ankar i Aucklands hamn och väntade på att segla till Mururoa för att protestera mot de franska atomprovsprängningarna. En person, portugisen Fernando Pereira, dödades och fartyget totalförstördes. Det är till dags dato den enda terroraktion som har genomförts på nyzeeländskt territorium. Som bekant utfördes aktionen av franska agenter efter order från högsta ort: det franska försvarsministeriet. Årsdagen markerades på olika sätt, bland annat med en mindre utställning på sjöfartsmuseet i Auckland med titeln "Ten Minutes to Midnight".

En vecka innan hade "Rainbow Warrior II" lagt till i Aucklands hamn, för övrigt med samma kapten och delvis samma besättningsmedlemmar som för 20 år sedan. På själva 20-årsdagen seglade fartyget, ledsagt av en fredsflottilj, upp längs kusten till Matauri Bay där skeppsvraket 1987 sänktes till sin slutgiltiga viloplats. Det var en minneshögtid med deltagande av Fernando Pereiras dotter, Marella, som är bosatt i Holland. Det var rörande att se henne kasta blommor på havsytan och höra henne tala till sin far som hon förlorade som 8-åring. Kaptenen och två andra dök ner och fäste en marmorskulptur vid vraket: en fredsduva med en olivgren i munnen, ett evigt minne över den omkomne och fartyget. Att ett i övrigt vänligt sinnat land infiltrerade Nya Zeeland för att utföra en terrorhandling förekommer absurt och framkallar fortfarande starka känslor hos befolkningen.

MyPlanet

AUS/NZ MyPlanet Magazine

ISSN 1103-064x

Utgivare:

Australian New Zealand
Friendship Society

Norrbackagatan 47 B
113 41 Stockholm